

Огир

Яків Щоголів

На просторі і на волі
Мчитьс'я огир в Дикім Полі;
Поле дике, та й в коню
Море полум'я й вогню.

Поводи й узда у його,
Наче з золота ясного,
І стремена, і сідло
Лиснуть карбами, як скло;

Ще й попона з кармазину
Перекинута на спину;
Але блиск того добра
Криє негідь і кура.

Все пошарпане, побите,
Кров'ю чорною облите...
Огир бігу не спиня,—
Страшно глянуть на коня!

Ось на терен він наткнеться,
Ось на камінь він спіткнеться
Упаде ж він, упаде
Й нізавіщо пропаде!

Неудержний, неслухняний,
Кінь-арабець, кінь огняний!
Де, кажи, хазяїн твій,
Запорожець молодий?

Чи в степу, чи коло стана
Ти свого покинув пана;
Й нащо кинув ти його
Помирати одного?

Кінь ірже, та не говоре,
Тільки з вітром в гоні споре,

Тільки землю б'є в одвіт,
Не жаліючи копит;

Все летить, летить тернами,
Будяками, бур'янами,
По бескедам і ярам
В здобич беркуту й орлам...